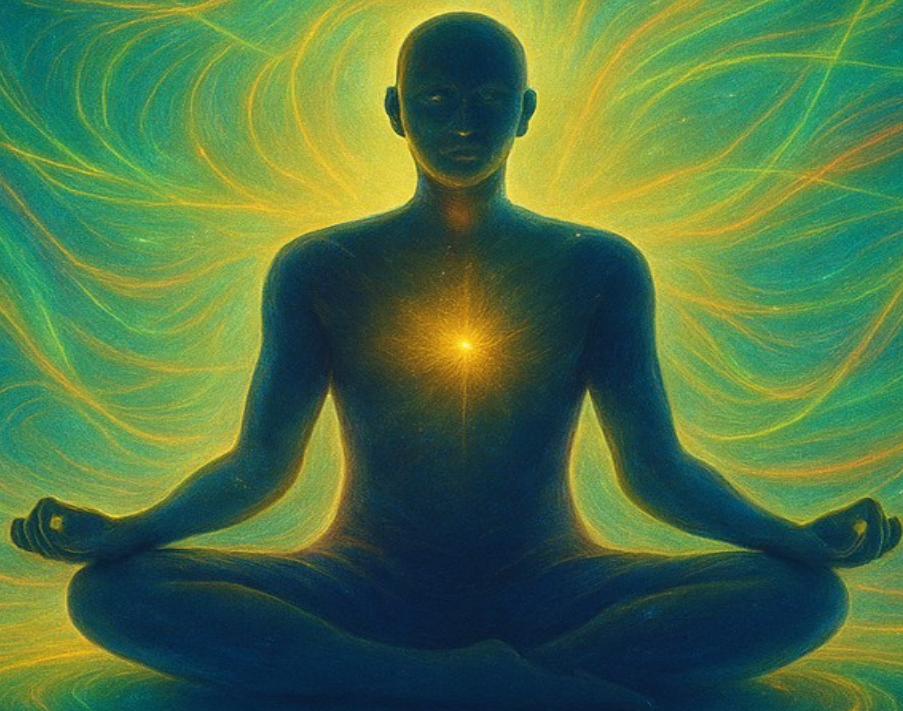

11:11 JSEM A TO MĚNÍ VŠE

O SÍLE ČISTÉHO BYTÍ

Petr Suchánek

11:11 Jsem a to mění vše

Vydalo nakladatelství Petr Suchánek, 2025

ISBN 978-80-909548-5-4 (první vydání brožované knihy)

ISBN 978-80-909548-6-1 (PDF)

ISBN 978-80-909548-7-8 (ePub)

ISBN 978-80-909548-8-5 (Mobipocket)

Kniha byla vydána také v anglické verzi pod názvem **11:11 I am and this change everything**

KAPITOLA: Iluze hmoty – co skutečně tvoří svět

Na první pohled je hmota to nejzřejmější, dotkneš se stolu, narazíš do zdi, sedíš na židli. Má tvar, váhu, pevnost. Ale co když to všechno je jen vjem, dojem, projekce?

Moderní fyzika nám říká, že vše, co vnímáme jako „pevné“, je ve skutečnosti z více než 99.999999999 % prázdný prostor. Abychom si to dokázali představit: kdyby jádro atomu bylo velké jako zrnko rýže položené uprostřed katedrály, elektron by byl jako neviditelný oblak někde u stěn a mezi tím naprosté nic. Zdánlivá pevnost vzniká jen z elektromagnetických sil, které brání proniknutí částic skrz sebe. Je to jako kdyby se dva neviditelné vějíře dotýkaly svými poli, nikoli hmotou samotnou. Atomy se skládají z jádra (protony, neutrony) a elektronového obalu, ale elektrony neobíhají jako kuličky, spíš se rozplývají v pravděpodobnostních vlnách. Částice nemají přesné místo ani tvar, dokud nejsou pozorovány.

To, co nazýváme „hmotou“, je jen organizovaný vzorec pohybu, energie a vztahů. Neexistuje tam nic „pevného“.

Mýdlová bublina Představ si atom jako obrovskou mýdlovou bublinu. Jádro je jako zrnko prachu uprostřed fotbalového stadionu, a elektronový obal je rozprostřen v prostoru jako lehce chvějící se oblak. Bublina vypadá celistvě, ale když ji chceš chytit, propadneš skrz. Stejně tak „hmotu“ nelze nikdy doopravdy zachytit, v tom smyslu, jak si představujeme, že by měla být pevná.

Orchestr bez hudebníků. Představ si koncertní sál, ve kterém není žádný hudebník, žádný nástroj a přesto se rozléhá hudba. Jak je to možné? Hudba je tvořena interferencemi vln. Stejně tak je hmota tvořena interferencemi kvantových polí, není tam žádný „objekt“, ale souhra vzorců. A to, co vnímáme jako židli, tělo nebo kámen, je jen výsledek této souhry.

Počítačová simulace. Když hraješ počítačovou hru, například populární titul jako „Minecraft“ nebo „The Sims“, můžeš se pohybovat, dotýkat se zdí, padat a skákat. Ale víš, že žádná zeď tam fyzicky není. Je to jen kód a interaktivní vizualizace. Podobně i „realita“, kterou vnímáme, může být výsledkem kódu vědomí. Vše, co vidíme, je grafické rozhraní, ikonka „hmoty“, za kterou je něco mnohem hlubšího.

Fyzika to potvrzuje Heisenbergův princip neurčitosti říká, že nelze současně určit přesnou polohu a hybnost částice. Znamená to, že částice není objekt na určitém místě, ale spíše spektrum možností. Elektrony nejsou kuličky, jsou jako rozostřená přítomnost, která se zkonkretizuje jen v okamžiku měření. A co je měření? Akt pozorování. Kvantové vakuum, tedy „prázdnota“, je ve skutečnosti zdrojem spontánního vzniku a zániku částic. Realita není pevná, ale pulzující.

Hmota jako mentální konstrukce. Naše vědomí překládá tento tanec kvantových jevů do podoby světa kolem nás. Ale pozor, to, co vnímáme, není objektivní svět. Je to uživatelské rozhraní, jako plocha počítače. Ikona koše není koš, ale víme, co dělá. Takto fungují i naše smysly: zprostředkovávají rozhraní. Donald Hoffman, kognitivní neurovědec a profesor na Kalifornské univerzitě, to říká jasně, „nevidíme realitu takovou, jaká je, ale takovou, jaká je evolučně výhodná.“

Co z toho plyne? To, čemu říkáme „hmota“, není pevný základ existence, ale vztah, interakce, rezonance. Na hlubší úrovni nejsme těla, ale vědomí, které se skrze tyto interakce projevuje. Realita vzniká uvnitř nás, ne „tam venku“. A když to pochopíme, otevírá se nová otázka, pokud nejsme hmota, kdo jsme?

KAPITOLA: Síla vědomí a přeuspořádání hmoty – může myšlenka projít zdí?

Zní to jako fantazie, ale co když je to jen neprozkoumaná oblast skutečnosti? Tato kapitola nás zavede k radikálnímu, ale čím dál víc zkoumanému pohledu, že hmota není pevná, ale udržovaná na svém místě pouze díky víře, očekávání a kolektivnímu záměru. Co když je to právě naše vědomí, osobní i kolektivní, co tvoří neprostupné hranice světa, jak ho známe? A co když změnou této víry, přeladěním vibrační informace, lze změnit samotné vlastnosti hmoty?

Co kdyby svět kolem nás nebyl pevný jen proto, že jsme se na tom kolektivně dohodli? Co když hmota ve své podstatě není pevná, ale udržovaná v určitém stavu naším sdíleným přesvědčením? A co kdybychom toto přesvědčení dokázali změnit?

Podle kvantové fyziky je hmota jen projevem energetických stavů, částice nemají přesné místo, dokud nejsou pozorovány. Pole možností se zhroutí do konkrétní podoby v okamžiku interakce. A interakce není jen fyzická, je také mentální, vědomá. Když se dotkneš zdi, neprocházeš skrz proto, že by to bylo fyzicky nemožné, ale proto, že všechny vrstvy tvého vědomí (osobní, kolektivní i biologická) „vědí“, že to nejde. Tato víra není jen názor, je to program, vzorec, který drží strukturu hmoty na místě. Představ si, že bys dokázal zcela přesvědčit své tělo i mysl, že hmota je průchozí. Ne jako víru v pohádku, ale jako hluboké vnitřní poznání. V tom okamžiku by se tvá vibrační frekvence přeladila, a spolu s ní i způsob, jakým se tvoje částice synchronizují s částicemi zdi. Atomové struktury nejsou nehybné, jsou výsledkem vibračních polí, které si navzájem předávají informaci. Pokud bys dokázal změnit informaci, mohl bys změnit výsledek. Přeladění by umožnilo strukturám projít skrz sebe, jako by se dvě sítě proměnily v komplementární mřížky.

Zní to šíleně? Možná. Ale je to přesně totéž, co už kvantová fyzika říká, realita je výsledek pozorování. A pozorování je projev vědomí. Tak proč by silné, cílené a hluboké vědomí nemohlo změnit samotnou strukturu reality?

muze myšlenka projít zdí?

Silné myšlení změni informaci, přeladí vibrační frekvenci a umožní strukturám projít skrz sebe – jako komplementární mřížky.

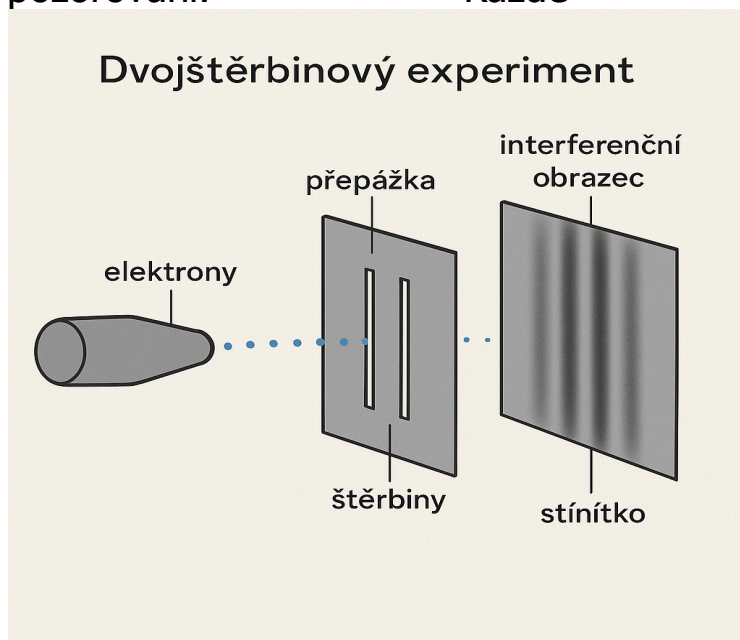
KAPITOLA: Dvojštěrbinový experiment a vědomí jako skrytý pozorovatel

Tajemství, které změnilo svět fyziky Dvojštěrbinový experiment (double slit experiment) je možná nejzáhadnější pokus v dějinách vědy. Ukázal nám, že: částice se nechovají jako "věci", ale jako vlny možností, které se zhroucením v přítomnosti pozorování promění v konkrétní výsledek.

Co se děje v experimentu? Představ si: máme elektronový kanón, který vystřeluje jednotlivé elektrony na clonu se dvěma štěrbinami, za clonou je zachycující obrazovka, která zaznamenává, kam elektron dopadl. Když nevíme, kterou štěrbinou elektron prošel, elektrony tvoří interferenční vzor, chovají se jako vlny, které se navzájem posilují a ruší. Když přidáme detektor k jedné ze štěrbin, abychom to měřili, interferenční vzor zmizí, a elektrony se chovají jako částice, projdou jen jednou štěrbinou. Pouhé zjištění informace o průchodu změni výsledek.

Kde materialisté chybují Skeptici tvrdí: "Detektor změnil výsledek kvůli interakci, ne kvůli vědomí. Je to čistě fyzikální, ne mentální jev." Ale to je omyl. Proč ?

Detektor není „nezávislý přístroj“ Detektor není vědomí, ale je prodloužením vědomí, které jej vytvořilo. Byl zkonstruován se záměrem získat informaci, je tedy nositelem záměru vědomého pozorování. Každé měření je

výsledkem vědomého rozhodnutí měřit, není to pasivní náhoda. Pokud nikdo nikdy nevyhodnotí data detektoru, interferenční vzor se obnoví. Není to o fyzickém zásahu, ale o dostupnosti informace pro vědomí.

Vědomí jako pozorovatel za scénou. Pozorovatel nemusí být člověk přítomný u pokusu, ale jakákoli forma vědomé pozornosti. John Wheeler nazýval náš vesmír „participatorní“, realita vzniká ve spolupráci s aktem pozorování. Kvantová vlna se nezhroutí, protože ji „něco zasáhne“, ale protože je součástí interakce s vědomím.

Záměr je klíč. Vědomí může tvořit technologie, nástroje, přístroje, ale záměr vložený do jejich funkce se neztrácí. Přístroj je jako oko prodloužené do prostoru, ale bez vědomého záměru je to jen mrtvá hmota. Nelze vytvořit „objektivní měřicí zařízení“, pokud samo vzniklo z vůle a cíle vědomí. Nezávislý pozorovatel v tomto smyslu neexistuje.

Analogicky řečeno: Detektor je jako oko. Oko nevidí samo, vidí, protože za ním je vědomí. Detektor je jako robotická ruka. Sama nic nechápe, ale vykonává záměr toho, kdo ji navrhl.

Shrnutí: Dvojštěrbinový experiment ukazuje, že realita není pevná a nezávislá, ale závislá na aktu pozorování. Detektor není „nezávislý“, ale je součástí vědomého systému zkoumání. Vědomí je za vším i za technologií, která má být „objektivní“. Záměr tvoří strukturu reality. Kde není záměr poznat, tam je realita otevřená. Kde je záměr měřit, tam se struktura zhroutí do konkrétní podoby.

KAPITOLA: Iluze objektivity – Co nám dvojštěrbinový experiment ve skutečnosti ukázal

Úvodní otázka. Co když realita, kterou považujeme za pevnou a objektivní, vůbec není nezávislá na nás? Co když není hmota tím, čím se zdá, a naše vědomí je aktivní součástí jejího formování?

Co je dvojštěrbinový experiment? (a proč způsobil revoluci) Představ si následující situaci: Máme zařízení, které střílí jednotlivé elektrony (drobné nabitě částice, součásti atomů) směrem na clonu se dvěma štěrbinami. Za clonou je stěna, která zaznamená, kam elektron dopadne. Co bychom čekali? Pokud je elektron malá „kulička“, měla by proletět jednou štěrbinou a vytvořit dva shluky dopadů, jeden za každou štěrbinou. Co se stane? Když nesledujeme, kterou štěrbinou elektron proletěl, elektron se chová jako vlna a vytvoří na stěně interferenční vzor, střídající se světlé a tmavé pruhy, jako když se vlny vody potkají a skládají. Znamená to, že elektron prošel oběma štěrbinami zároveň. Ne jako kulička, ale jako vlnová pravděpodobnost.

A co když se na něj podíváme? Přidáme detektor, zařízení, které má zjistit, kterou štěrbinou elektron prošel. Jakmile to uděláme, interferenční vzor zmizí. Elektrony se začnou chovat jako částice,

každý proletí jednou štěrbínou a na stěně vzniknou jen dva shluky dopadů. To znamená: Pouhý pokus o zjištění informace mění výsledek.

Vysvětlení některých pojmů: Elektron je částice, která obíhá jádro atomu, ale zároveň se chová jako vlna. Není „kulička“, ale pravděpodobnost výskytu. Vlnová funkce: matematický popis toho, kde elektron může být. Neříká, kde je, ale jaká je šance, že tam bude. Interferenční vzor: střídání světla a tmy (nebo dopadů), které vzniká, když se vlny skládají (zesílí se) nebo ruší (vynulují se). Kolaps vlnové funkce: okamžik, kdy něco (měření, pozorování) způsobí, že elektron přestane být možností a stane se konkrétním výsledkem.

Proč to není jen o fyzickém zařízení. Skeptici říkají: „Detektor působí na elektron, naruší jeho chování, proto zmizí interferenční vzor.“ Ale pozor, pokud detektor běží, ale nikdo nikdy data neuloží ani se na ně nepodívá, vzor zůstane vlnový. Teprve když informace je potenciálně dostupná vědomí, výsledek se změní. To znamená: není to o samotném zařízení. Je to o záměru, vědomí, pozornosti.

Detektor jako prodloužená ruka vědomí Detektor není „nezávislý pozorovatel“. Je to nástroj, který vznikl z vědomého záměru člověka. Byl vytvořen proto, aby věděl, je tedy prodloužením vědomí, ne od něj oddělený. Stejně jako oko nevidí samo, ale jen díky vědomí, které skrze něj vnímá, detektor pouze manifestuje záměr pozorovat.

Přirovnání pro srozumitelnost Oko a kamera. Kamera může nahrávat, ale nic „nevidí“, dokud se někdo nedívá na záznam. Kamera není pozorovatel, jen prodloužený nástroj. Myšlenka a slovo. Slovo nemá význam, dokud není čteno myslí. Samo o sobě nic nedělá. Je jen nosičem informace, která je aktivována vědomím.

Zásadní poznatek. Realita není nezávislá. Je reaktivní. Co vidíš, není objektivní výsledek, ale reakce na tvé vědomé pozorování. To není ezoterika. To je konzistentní výklad kvantového experimentu.

Proč je to důležité pro tuto knihu. Pokud realita vzniká až pozorováním, pak vědomí není pasivní svědek, ale tvůrce. Není jen pozorovatel, ale účastník, formovač a určující činitel. A pokud

detektor je jeho nástroj, pak vědomí přesahuje tělo, zasahuje do fyziky, prostoru i času.

Závěr kapitoly: Dvojštěrbinový experiment ukazuje, že realita není „tam venku“, ale vztah mezi vnímáním a potenciálem. A že vědomí je nedílnou součástí každého aktu zjevení, od kvantové částice až po celý vesmír.

KAPITOLA: Proč je nesmysl, že by detektor fyzicky ovlivnil elektron

Skeptici rádi tvrdí, že výsledek dvojštěrbinového experimentu se změní ne proto, že by do hry vstoupilo vědomí, ale protože samotný detektor „zasáhne“ do systému. Že elektron je vyrušen, ovlivněn, narušen. Ale jak přesně? Čím?

Detektor je zařízení navržené tak, aby byl co nejvíce pasivní. Má zaznamenat, ne zasahovat. Vědci se už desetiletí snaží minimalizovat jakýkoli kontakt nebo interakci, právě aby se předešlo zkreslení měření. Detektor tedy nefunguje jako srážející se těleso ani jako mikroskopická překážka. Nepůsobí silou. Nic do prostoru neposílá. Je to něco jako oko, které se dívá, ale nedotýká se.

A teď pozor: Pokud je detektor skutečně tak pasivní, jak může změnit výsledek experimentu? Kde je ta síla? Kde je ten přenos energie, který má elektron z „vlny možností“ proměnit v „částici jistoty“? Zastánci „zásahu detektoru“ tím vlastně tvrdí, že i ten nejtišší přístroj, který jen čeká, zda elektron projde, nějak magicky přepíše zákony kvantové interference. To není fyzika, to je magie. A navíc, nikdo tuto interakci nedokázal změřit, vyvolat nebo replikovat mimo kontext aktu pozorování.

Připomeňme: ve chvíli, kdy jsou data z detektoru zaznamenána, ale nikdo se na ně nikdy nepodívá, interferenční vzor zůstane. Ale pokud

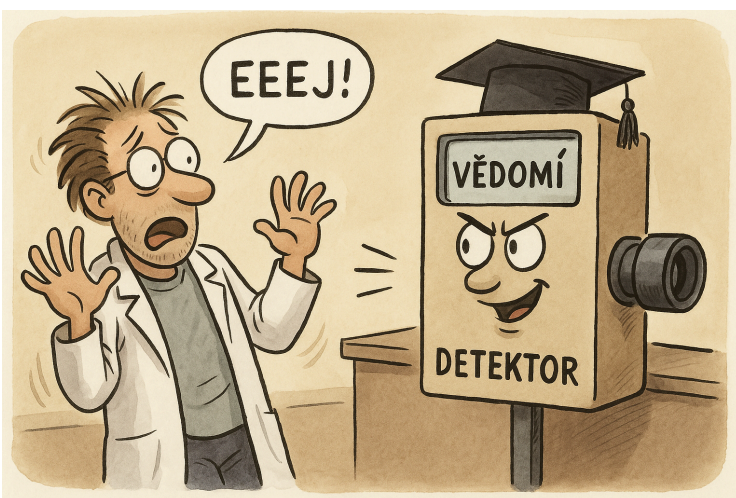
se informace dostane do sféry vědomí, výsledek se změní. To není chyba přístroje, to je reakce reality na intenci vědomí.

Tvrdí-li tedy někdo, že detektor elektron „ovlivňuje“, měl by říct jak, ukázat čím, vysvětlit, kdy a proč se vlna mění v částici. Zatím toho nikdo schopen nebyl. Je to podobné, jako kdyby někdo tvrdil, že rychloměr způsobuje, že auto zpomaluje. Ne, rychloměr ukazuje, co se děje. Nepůsobí silou. Detektor funguje stejně. Jen ukazuje, pokud ovšem není přítomno vědomí, které z něj informaci čte.

Odmítnutí vlivu vědomí je zároveň odmítnutím nejlogičtějšího vysvětlení toho, které nevyžaduje žádné nové síly, žádnou spekulativní fyziku. A to přivádí na scénu starou dobrou Okamovu břitvu.

Ta říká: Pokud existuje jednoduché vysvětlení, není potřeba vymýšlet složitější. A co je jednodušší? Neviditelná síla? Hypotetická interakce bez důkazu? Nebo to, že vědomí je aktivní prvek reality, a jeho pozornost ovlivňuje výsledek?

Materialisté, kteří jinak zarytě odmítají „neprokázané jevy“, jsou najednou ochotni věřit, že detektor sám „nějak“ mění chování elektronu, jen aby nemuseli připustit, že vědomí tvoří. Je to až komické: když se jedná o bioenergetiku, chtějí „přenos energie“. Když se jedná o kvantovou fyziku, klidně uvěří v neviditelný vliv bez nosiče.

A teď si představme, že bychom stejný přístup použili na léčitele. Ten by řekl: „Ano, působím, ale nemohu vám ukázat žádný konkrétní přenos energie.“ A co by na to materialista? „Pseudověda!“ A přitom totéž u detektoru obhajuje.

Tak kde je chyba? Ve fyzice? Ne. Ve filtru, kterým svět vnímáme. V tom, že vědomí je vynecháno z rovnice, ačkoli je neoddělitelnou součástí všech jevů. Je přítomné v pozorování, v záměru, v očekávání výsledku.

A právě to je klíčem. Detektor není příčinou. Záměr vědomí něco poznat je příčinou změny reality.

To není filozofická metafora. To je důsledek experimentu, který probíhá v laboratořích po celém světě. To není ezoterika. To je nejčistší forma upřímné vědy, pokud ovšem připustíme, že i vědomí je hodné studia.

A tak místo hledání skrytých proměnných, nových polí, neprokázaných sil a kvantového chaosu bychom si možná mohli jen sednout, nadechnout se a říct:

„Pozoruji. A tím tvořím.“

Protože vědomí, právě to, kterým teď čteš tato slova, je tím, co realitu uvádí v pohyb.

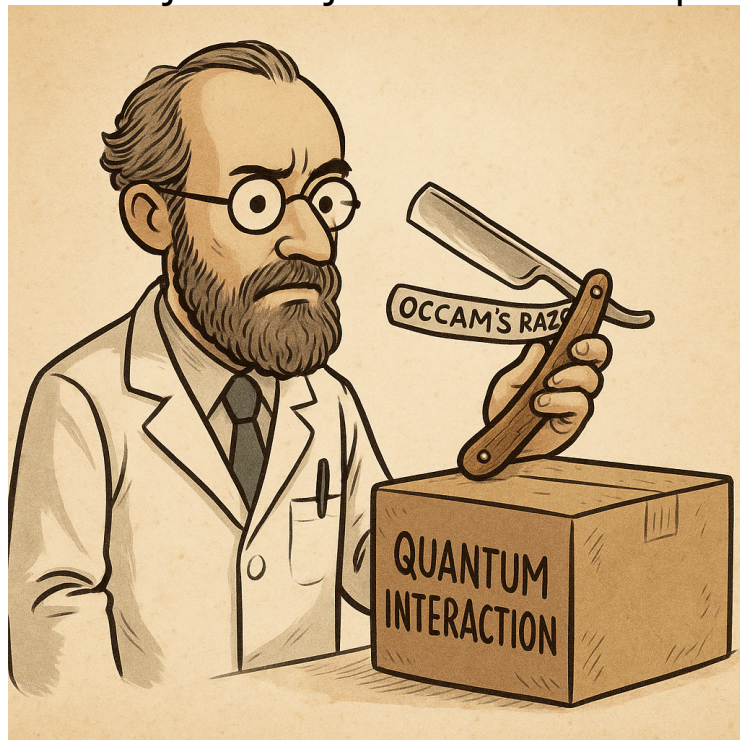
ZÁVĚR KAPITOLY

Dvojštěrbínový experiment ukazuje, že realita není „tam venku“, ale vztah mezi vnímáním a potenciálem. A že vědomí je nedílnou součástí každého aktu zjevení, od kvantové částice až po celý vesmír.

Okamova břitva a vědecká magie 21. století (...aneb když věda zapomene, k čemu slouží její vlastní nástroje) Vědecká metoda je jednoduchá. Pozoruj, ptej se, hledej vzorce. A pak použij Okamovu břitvu: To nejjednodušší vysvětlení bývá často to správné.

Ale pak přijde kvantová fyzika. A najednou: „Elektrony mění chování, protože detektor... no... možná s nimi interaguje... nějak... ještě

nevíme jak... nějaká nová forma pole... ale rozhodně to není

vědomí!" Zajímavé. Takže když lékař intuitivně vnímá pacienta, nebo když léčitel cítí teplo v rukách, požadujeme „tvrdý důkaz přenosu energie“. Ale když pasivní detektor změní chování částice bez jakéhokoli doteku? → "To bude určitě kvantový šum, dekoherence, entanglovaná realita, nebo jiný druh vědecké magie."

Abychom tomu rozuměli: Kvantový šum je náhodné

kolísání hodnot v kvantových systémech. Ale zde není náhoda, je zde konzistentní změna podle přítomnosti pozorování. Dekoherece je proces, při kterém kvantový systém ztrácí svou „vlnovost“ kvůli prostředí. Jenže v laboratoři je prostředí konstantní, jediný rozdíl je akt pozorování. Entanglovaná realita, ano, propojení částic napříč prostorem je fascinující. Ale co ji aktivuje? Pozorování. A pokud je to nějaký „jiný druh vědecké magie“, pak jsme mimo rámec vědy a ve světě víry, což je přesně to, co vědci tolik kritizují jinde.

Nezlob se, drahý materialisto, ale začíná to připomínat inkvizici.

Připomeňme si pár historických chvilek: Galileo Galilei ukázal, že Země se točí, církevní autority se zhrozily. Ne protože neměl důkazy, ale protože to narušovalo dogma. Dnes nejsme o moc dál. Vyměníme kardinály za profesory a dogma za „model standardní fyziky“.

Max Planck, tvůrce kvantové teorie. Řekl slavně: „Nová vědecká pravda nezvítězí tím, že přesvědčí své oponenty, ale protože její odpůrci postupně vymřou.“ A také: „Vědomí je fundamentální.

Hmota je od něj odvozená." (Zdroj: přehlíženo, ignorováno, umlčeno.)

Rupert Sheldrake, pokusil se ukázat, že realita má „morfická pole". Výsledky: výsměch, bojkot, nálepka „pseudověda". (Nevadí, že jeho experimenty byly replikovatelné. Vadilo, že nepasovaly.)

A co kdybychom... prostě řekli pravdu? Co kdybychom přestali předstírat, že detektor sám od sebe myslí, plánuje a manipuluje částici? Co kdybychom připustili, že vědomí, ten neoddiskutovatelný základ všeho prožívání, skutečně ovlivňuje realitu?

To by bylo přece mnohem jednodušší vysvětlení.

A proto si vezměme zpět svou Okamovu břitvu: Pokud vědomí je přítomno v pozorování, pokud výsledek se mění podle toho, zda pozorujeme, pokud detektor nic nevysílá, ale jen „ví", pak... Vědomí je pozorovatel. A realita je na vědomí závislá. To není ezoterika. To je upřímnost. A to je první krok k vědomé civilizaci, která nepopírá sebe sama jen proto, že se to nevejde do tabulek.

KAPITOLA: Vědomí je primární realita

Na první pohled se zdá, že nejjistější realitou je svět kolem nás. Stůl, na kterém leží tato kniha. Obloha nad hlavou. Vlastní tělo. Lidé, události, fakta. Všechno to působí pevně, konkrétně, objektivně. Ale je tu jeden malý problém: všechno, co vnímáš, vnímáš jen skrze své vědomí. Nikdy jsi svět nepoznal jinak než zevnitř. Nikdy ses ho „nedotkl přímo", protože mezi tebou a světem je vždy vrstva, vrstva smyslů, vnímání, interpretace, pozornosti.

A teď ta jednoduchá, ale radikální otázka: Co když není vědomí produktem světa, ale naopak jeho předpokladem? Co když vědomí není výsledek chemických reakcí v mozku, ale podklad, ze kterého vyvstává samotný koncept mozku, chemie i světa?

Zní to šíleně? Ano. A právě proto to může být pravda.

Zkus si představit, že bys mohl pochybovat o všem, o tom, co vidíš, co slyšíš, co si myslíš. Dokonce i o tom, že jsi tělo, které dýchá. Ale jedna věc ti zůstane: něco tyto pochyby prožívá. Něco si je vědomo. A to „něco“ není nic jiného než samotné vědomí, základní, neoddiskutovatelná realita, která nepodléhá žádné logické destrukci. Vědomí je jako světlo, nemůžeš ho uchopit, ale bez něj nic neuvidíš.

A přesto žijeme ve světě, kde se toto vědomí považuje za vedlejší produkt. Vedlejší produkt! Jako kdyby Mozartova symfonie byla „vedlejším produktem“ houslí. Většina moderní vědy stále tvrdohlavě věří, že z neživé hmoty se náhodou vyvinulo něco, co si začalo uvědomovat samo sebe. Tak nějak... samo od sebe. Z chaosu ke kráse. Z prázdnoty ke smyslu. Bravo. Připijíme šampaňským na čest náhody, té nejvšestrannější a nejplodnější bohyně současného materialismu.

Ale možná je to jinak. Možná je vědomí tím, co bylo dříve než prostor a čas. Možná je tím, co umožňuje vznik dimenzí, vztahů, pohybu a forem. Možná je to vědomí, co si „hraje na hmotu“, jako dítě, které si vymýšlí příběh a zapomene, že je autorem. V tomto pojetí není člověk vedlejším produktem velkého třesku, ale lokalizovanou vlnou univerzálního vědomí, jako vlna v oceánu: dočasná, pohyblivá, jedinečná... ale nikdy oddělená.

Vědomí se v tobě neobjevilo. Ty jsi se objevil ve vědomí.

A co je pak svět kolem nás? Je to vnitřní projekce, vnořená realita uvnitř vědomí, stejně jako sny v noci. Ano, je to sen, který má konzistenci jen díky tomu, že se na něm kolektivně shodujeme. Tak moc věříme, že je tento sen „reálný“, až zapomeneme, že jsme jeho spolutvůrci. A přitom to dává smysl, každý náš prožitek je tvořený pozorností, významem, záměrem. Když se díváš na obraz a myslíš si, že je ošklivý, tvoje vnímání ho skutečně ošklivým udělá, pro tebe. Když se pak zadíváš znovu, klidně ho můžeš prohlásit za mistrovské dílo. Co se změnilo? Ne obraz. Ty.

A právě to je klíč. Vědomí není pozorovatel světa, je jeho spoluautor. Neexistuje „tam venku“ nic objektivního, co by nebylo alespoň zčásti

zabarveno tím, co do toho vkládáš. Vědomí není pasivní svědek. Je to zrcadlo i štětec.

A čím více si to uvědomíš, tím více zjistíš, že hmota je vlastně docela plachá. Když se na ni podíváš dost zblízka, rozpustí se. Částice přestanou být částicemi a stanou se vlnami. Atom přestane být „pevnou kuličkou“ a promění se v pravděpodobnostní mlhu. A nakonec zjistíš, že všechno, co vypadá jako hmota, je jen tanec vztahů a vztahy nejsou nic jiného, než vyjádření vědomého pole.

Vědomí je tedy nehmotné, neprostorové a nepodmíněné. A přesto je tím jediným, co je vždy přítomno i teď, když čteš tato slova. Všechno ostatní, tělo, myšlenky, svět, se může změnit. Ale vědomí zůstává. A když tomu dovolíš, můžeš v tom poznat odpověď na nejhlubší otázku, kterou kdy kdo položil: Kdo jsem?

MEZIHRA: Neexistuje lžíce

Vzpomínáš na scénu z filmu *Matrix*, kdy Neo navštíví Orákulum a v předsáli narazí na malého chlapce v mnišské róbě? Kluk před ním v naprostém klidu ohýbá lžíci, bez dotyku, jen silou mysli. Neo, ještě neosvobozený ze své představy o pevném světě, se ho ptá: „Jak to děláš?“ A dostane odpověď, která je směšně jednoduchá a zároveň otřásá celou naší metafyzikou:

„To nejde ohnout lžíci. Nakonec zjistíš, že lžíce neexistuje. A pak pochopíš, že neohýbáš lžíci, ale sám sebe.“

Ticho. Neo se nezasměje. Neodmítne to jako dětský nesmysl. Protože hluboko uvnitř už ví, že svět není tím, čím se zdá. A že to, co se ohýbá, není kov, ale samotné vnímání.

My ostatní se tomu smějeme. Je to přece jen sci-fi. Lžíce je skutečná, že? Dá se zvednout. Narazíš do ní. Můžeš s ní jíst. Ale zeptej se kvantového fyzika, co vlastně tvoří „lžíci“? Většinou dostaneš odpověď, která zní jako východní filozofie po dvou panácích: „No víte, hmota je z 99.999999 % prázdný prostor. Elektrony nejsou částice, ale vlny pravděpodobnosti. Pevnost je jen iluze způsobená elektromagnetickým odpuzováním...” A tak dále. Zkrátka: lžíce, jak ji známe, neexistuje.

A tak se setkává věda s mýtem. Vědomí s filmem. A dítě v chrámu s profesorem fyziky. Protože a teď se podrž, je to opravdu tak. Neohýbáš svět. Ohýbáš sebe. Realita není nezávislá kostra, do které jsme uvězněni. Je to tok, proud potenciálů, které se skládají do skutečnosti podle toho, co zrovna v sobě nosíme. Změň pozorovatele a změní se vše, co je pozorováno. Ne protože jsi čaroděj, ale protože jsi vědomí a to je ta nejhlubší síla vesmíru.

Tak až příště budeš držet lžíci... zeptej se: „Co vlastně držím?“ A co vlastně drží mě?

KAPITOLA: Věda a vzdělávání-návrat ke zvědavému vědomí

Věda začala jako zvědavé dítě. Ptala se, pozorovala, zkoušela, hledala. Ale časem, jak rostla, začala si hrát na dospělého. Přestala se ptát na „proč“ a spokojila se s „jak“. Místo úžasu nastoupily granty. Místo snění tabulky. Místo neznámého, měřitelné, opakovatelné, publikovatelné. A to je v pořádku, do jisté míry. Ale když se z nástroje stane bůh, přestaneš tvořit a začneš se klanět. Abychom mohli vědu znovu probudit, nestačí k ní vrátit ducha. Musíme jí dát nová pole bádání, která zahrnují celý rozsah lidské zkušenosti, včetně té vnitřní. Může lidská pozornost ovlivnit výsledek kvantového jevu? Ano, už to víme z dvojštěrbinového experimentu, který ukázal, že částice jako elektron se chová jinak v závislosti na tom, zda je pozorována, ne jako „věc“, ale jako vlna možností, která se mění podle vědomého aktu měření.

Ale co další měření? Můžeme testovat sílu záměru, koherenci mysli, vliv meditace na náhodné generátory? Tyto pokusy probíhaly například v rámci Princeton PEAR lab, což je zkratka pro „Princeton Engineering Anomalies Research“. Tato laboratoř na Princetonské univerzitě desítky let zkoumala, zda může lidský záměr ovlivnit stroje a náhodné procesy. Výsledky byly statisticky významné, ale pro tradiční fyziku příliš provokativní, a tak zůstávají na okraji pozornosti.

Rupert Sheldrake, britský biolog a průkopník myšlenky tzv. morfických polí, navrhl, že pokud se určitá dovednost nebo poznatek naučí dostatečný počet jedinců, stává se tento vzorec přístupnější i dalším, jako by zkušenost vytvářela pole, do kterého se ostatní mohou „naladit“. Existuje tedy sdílená informační struktura reality? Proč by ne, ostatně kvantová provázanost ukazuje, že částice propojené dříve zůstávají spojené i na dálku, bez ohledu na prostor a

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 11:11 Jsem a to mění vše.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.